

Крок вікінга (стислий переказ)

Наталя Околітенко

Події відбуваються на борту космічного корабля, екіпаж якого складається з двох астронавтів — Миколи та Іва. Їхня місія — подолати часовий тунель і дістатися іншої планетної системи, зокрема третьої планети зірки Бернарда, з метою розвідати її придатність для колонізації.

Після подолання гравітаційної пастки корабель благополучно приземляється на невідомій планеті. Микола відчуває напруження й побоювання, але врешті приходить до тями. Ів, навпаки, поводить себе емоційно: йому потрібно дати вихід почуттям — навіть через поезію. Він зачитує вірш про вікінга, який після тривалої мандрівки повернувся на батьківщину, але ступивши на берег, розсипався в порошок, бо на Землі минуло чотириста років.

Астронавти вражені новою планетою. Вона здається їм безпечною, навіть ідилічною. Вони виходять на розвідку, милуються природою, схожою на гобелен: золотаве небо, м'які тони, спокійна атмосфера, але зовсім немає живих істот. Проте по поверненню на місце посадки вони бачать, що рослини вже почали поглинати корабель. Скафандри та обшивка міжпланетного корабля не витримують дії середовища. Ідея постулату Вернадського про сталість речовини лише в рідному середовищі знаходить своє драматичне підтвердження.

Микола розуміє, що вони стали жертвою "дрібниці", якої не врахували науковці. Планета активна, органічно-агресивна, здатна до швидкої асиміляції. При цьому астронавтам вдається вийти на зв'язок із Землею: минуло чотириста років, але їх чекали. Микола повідомляє про невдачу місії: чужа планета руйнує все, створене на Землі. Людству ще не час залишати рідну планету.

Зрештою, самі герої стають частиною чужої біосфери. Микола бачить зорі крізь прозору стелю й встигає лише прошепотіти заклик: "Бережіть Землю, бережіть нашу біосферу..."

Основна думка твору: прогрес людства має бути уважним до дрібниць, а Земля — поки що єдина домівка, яку потрібно берегти.